

HELEMAAL WAPPIE VAN DE GHB

'Het is druk en warm op het outdoor technofestival op de NDSM-werf in Noord. Ik krijg een hulpvraag binnen op mijn portofoon, afkomstig van een EHBO-post. Ze krijgen er een man niet onder controle. Ik loop langs lachende en dansende mensen, de zon schijnt en de sfeer is goed. Een andere wereld vergeleken met de wereld van de EHBO-posten, die de hele dag bezig zijn met uitdrogingsverschijnselen, paniekaanvallen en drank- en drugsgebruik. Als ik aankom, zie ik een man op een brancard zitten die alle geboden hulp heel krampachtig probeert tegen te werken. Hij bijt en schopt en ziet bleek. Ik denk dat hij begin twintig is. Ik schiet te hulp, ga achter de jongen staan en probeer hem in bedwang te houden door zijn armen vast te houden. Dan zakt hij in elkaar. Bewusteloos. Hij leunt achterover tegen me aan. Omdat hij let-

terlijk ontspant, loopt er van alles uit zijn lijf. Zijn broek en de brancard zitten al snel onder de urine en poep. We tikken hem op zijn wangen: “Hé! Wakker blijven!”

Het is me al snel duidelijk dat de man te veel GHB heeft gebruikt. Dan wordt hij plots weer wakker en begint te schreeuwen: “Help! Ik wil eruit!” Paniek in zijn ogen. Het lijkt of hij zich opgesloten voelt in zijn eigen lichaam en hij begint zich los te wurmen. Ik probeer de ontlasting die zich verspreidt te ontwijken. Hij schreeuwt, bijt en krabt en is helemaal verkrampd. En weg is hij weer, bewusteloos. Dit duurt wel heel lang. Meestal is GHB vrij snel uitgewerkt, maar ik ken ook de verhalen dat mensen niet meer wakker worden. Dat alle spieren ermee ophouden, ook het hart.

Het stinkt in de tent. Gelukkig krijgen we de man weer wakker en meteen is er weer paniek. Hij is niet aanspreekbaar en schreeuwt het uit. Met moeite hou ik hem vast, de uitwerpselen blijven enigszins op hun plek. Ondertussen is de ambulance gebeld en gaat hij weer knock-out. Als de ambulancebroeders en -zusters aankomen, geven ze de man een spuit om hem weer bij bewustzijn te brengen. Ik denk adrenaline. Dan nemen ze hem mee. Dit was kantje boord. Ik maak wel vaker mee dat mensen helemaal wappie zijn van drugs, maar met GHB dreigt altijd gevaar. Twee weken later zie ik hem weer in de stad, helemaal de weg kwijt. Die gast heeft echt niks geleerd.’

Heb je de soorten drugs zien veranderen in die twaalf jaar?

‘Eerst had je ecstasy met MDMA erin, maar later zag je ineens allemaal mensen die natte vingers in zakjes doop-

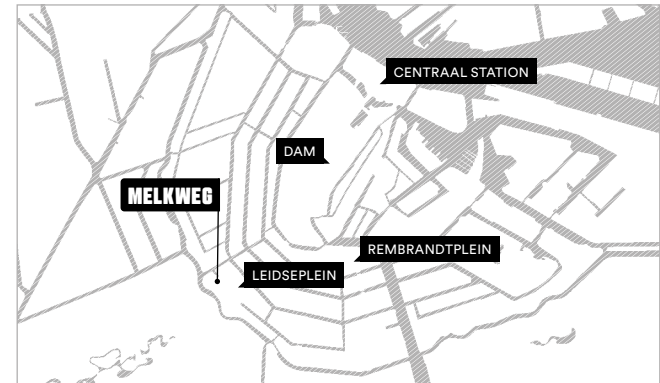
ten en ze aflikten. Wat zijn zij nou aan het doen? GHB was er ook niet, tot je op een gegeven moment allemaal mensen kreeg die knock-out gingen. Kijk, eerst was het ecstasy en coke en that was it.’

Een stuk overzichtelijker voor portiers. Op een gegeven moment herken je, denk ik, niet meer wat er gebeurt?

‘Nee, en wat je ook hebt is prescription drugs. Ritalin en zo. Dat ligt een beetje gevoelig.’

Hoezo?

‘Nou, of je dat aan de deur mag innemen. Officieel moet je dan een recept bij je hebben en sommigen hadden dat dan ook, maar dan vroeg ik me af: waarom ga je met twintig ritalins stappen? Vaak nam ik het wel in en dan konden ze het weer terugkrijgen als ze weggingen. Maar dat merkte ik op een gegeven moment heel erg, dat er heel veel voorgeschreven medicatie werd meegenomen. En dingen die ik niet als drugs herkende. Wat veel van die straatdealertjes deden, was... volgens mij ben ik daar ook weleens ingetrapt... dan vroegen ze: “Hé broer, ik heb koppijn, heb je een aspirientje?” En dat geef je dan. Volgens stampen ze dat pilletje helemaal fijn, stoppen het in een zakkie en verkopen het als coke. Dat is allemaal heel schimmig, want die mensen komen ook niet naar ons toe, of naar de politie: “Ik heb aspirine gekregen, terwijl ik coke wilde.”’

'TE VEEL GEDRONKEN. SORRY GAP'

'Vooral dronken mensen zijn goed in de zeik te nemen, en dat doen mijn collega's en ik regelmatig. Het is laat op de avond als ik buiten voor de Melkweg sta. Er staat een rij voor de deur en natuurlijk zitten daar mensen tussen die volop hebben gedronken. Ik zie verderop twee vrienden die duidelijk een slokje te veel op hebben en besluit een bekend geintje met ze uit te halen. Als ze uiteindelijk voor me staan, neem ik een van de jongens apart. "Even een blaastest, vriend." Hij kijkt me glazig aan en haalt zijn schouders op. Ik hou mijn portofoon voor zijn mond en laat hem op de antenne blazen. "Harder, ja goed zo, nog even..." Dan druk ik op een knopje en klinkt er een bliep. Ik trek de portofoon weg en hou het kleine display voor zijn neus. "Zie je? Te veel gedronken. Sorry gap." Hij is het

er niet mee eens en stribbelt nog wat tegen. Maar ik verwijs naar de zogenaamde alcoholtester en zeg dat ik echt niks voor hem kan doen. Na nog een excuus van mijn kant, draait hij zich om en trekt zijn vriend mee. Samen lopen ze richting Leidseplein. Misschien dat het daar wel lukt om ergens binnen te komen.'

Mag je mensen weigeren op kleding? Het deurbeleid is vaak zo vaag.

'Is het ook. Het deurbeleid is vaak gericht op de huisregels en die kunnen heel breed zijn. Je moet het wel kunnen verdedigen. Sorry man, staat in de huisregels. Waar dan? Hier, kijk. Bijvoorbeeld gepaste kleding, daar kun je van alles omheen bedenken. Geen voetbalshirts, omdat dat uitlokkend kan werken. Daar letten we wel op. Maar dat hele deurbeleid en fouilleren; alles is zo lek als een mandje. Ik heb best wel vaak gehad dat mensen weer naar buiten liepen en trots hun mes showden om te laten zien dat ik dat gemist had.'

Dat fouilleren slaat dus nergens op? Een pistool kun je niet echt makkelijk verstoppen.

'Het helpt wel wat waarschijnlijk en als mensen zien dat er bij een tent gefouilleerd wordt, zijn ze alerter. Anders kun je bij wijze van spreken met een samoeraizwaard naar binnen lopen. Maar het is heel lastig. Sommige mensen hebben winterjassen aan met allemaal zakken. Eigenlijk moet je alles eruit halen, maar dat is geen doen.'

Weleens gekke dingen gevonden tijdens het fouilleren?

'Soms vond ik religieuze items die als steekwapen gebruikt kunnen worden. Dan bood ik aan om ze te bewaren en konden ze die weer ophalen als ze weggingen. Zelfs selfiesticks mogen vaak niet mee naar binnen, of een paraplu. Tijdens een werkavond kreeg ik eens het bericht door dat een jongen die vaak bij ons over de vloer kwam, heel amicale kerel, aan het dealen was. Toen ik hem erop aansprak, viel er een grote zak pillen door zijn broekspijp op de grond. Had hij verstopt in zijn onderbroek denk ik. Dan moet je de politie erbij halen.'

Vanaf hoeveel pillen moet je de politie bellen?

'Vijf. Soms pak je iets af en dan willen ze het terug. Raken ze heel opgefokt, zeker bij coke. Dan wordt het knokken omdat ze hun spul niet terugkrijgen.'

Als jij het bij de deur afpakt...

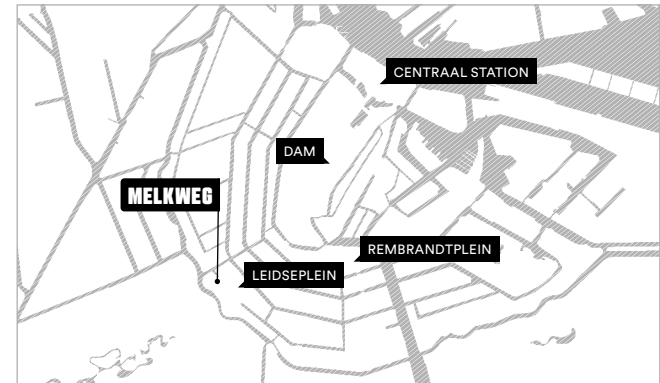
'Dan gaat het in de kluis.'

Als je wordt gepakt, kun je dan niet zeggen: oké, dan ga ik niet naar binnen, geef maar terug?

'Dat proberen ze wel, maar nee, dat kan niet. Dat had je moeten bedenken voordat je probeerde binnen te komen met drugs op zak.'

Heb je het weleens teruggegeven?

'Ik niet.'

DRIJVENE DREADS BIJ DE WIET-OSCARS

'De High Times Cannabis Cup is neergestreken in de Melkweg. Hier worden awards uitgereikt in verschillende categorieën rondom cannabis, zeg maar de Oscars van de softdrugs. Het is 'the world's leading marijuana competition', zoals ze het zelf omschrijven. Er zijn ook altijd leuke optredens en er mag bij uitzondering binnen worden geblowd. Vandaag wordt het gedoogd. Ik loop mijn rondjes en neem even een kijkje buiten. Op het bruggetje dat de ingang van de Melkweg verbindt met de Lijnbaansgracht zitten drie gasten op een reling. Ik kijk verder de gracht over, hoor een plons, draai me om en zie er ineens nog maar twee zitten. Een van de jongens - blonde dreads, knetterstoned - is van zijn stokkie gegaan en zo achterover het water ingevallen. Hij is blijkbaar niet

wakker geworden van de klap of schrik en ik zie nog net zijn witte, lange haren aan de oppervlakte drijven. Zijn vrienden op de reling doen niks, die staren met rode oogjes voor zich uit. Ik roep een collega en we rennen erop af. Ik hurk langs de kade en kan de drenkeling nog net vastpakken voordat hij verder naar de bodem zinkt. Aan zijn dreads trekken we hem uit het water en ik voel mijn broek nat worden. We leggen de jongen naast me op de grijsrode klinkers en tikken hem op zijn wangen tot hij wakker wordt. We trekken hem omhoog en vragen of het gaat. “Ja”, zegt hij wat geschrokken, maar hij is niet van plan om naar huis te gaan. Een ambulance bellen is niet nodig. Ik loop met hem naar binnen en zeg hem even te wachten. Ik haal een handdoek uit de personeelsruimte waarmee hij zich dankbaar afdroogt. Dan loopt hij de zaal in, die natte kleren drogen wel weer op.’

Een portier heeft niet meer bevoegdheden dan een ander, behalve fouilleren. Jullie mogen bijvoorbeeld geen geweld gebruiken om iemand eruit te zetten. Kun je je werk wel doen en je tegelijkertijd aan de regels houden?

‘Nee, dat kan helemaal niet. En dat gebeurt ook niet.’

Ik zie ook niet hoe dat dan zou moeten. Een agressieve grote jongen zet je er niet uit door hem aan zijn handje mee te nemen. Moet de politie dan eerder ingeroepen worden voor elke vervelende gast?

‘Nee, dat wordt natuurlijk totaal niet gewaardeerd. De politie zit daar helemaal niet op te wachten. Ik kreeg op

een gegeven moment te horen dat we geen mensen meer naar ze toe moesten brengen. Als ik belde, stond ik soms twintig minuten in de wacht terwijl ik ondertussen op iemand lag om hem in bedwang te houden.’

Maar je mag jezelf wel verdedigen toch?

‘Je mag proportioneel geweld gebruiken. Dus als iemand jou slaat, mag je terugslaan, maar dat gebeurt heel weinig. Ik werd elke avond wel bedreigd, vooral toen ik werkte tijdens de Encore-feesten in de Melkweg. Dan weigerde ik iemand en kreeg ik de vraag of ik weleens twintig messteken tussen mijn ribben had gehad. Maar het klopt: blaffende honden bijten niet, dus zo iemand legde ik meteen op de grond. Gingen ze jammeren.’